

[Herluf Rasmussen.]

området, og så gør man naturligvis det, at man går til det mest smidige organ. Men det er jo sådan, at man under alle omstændigheder må aflevere et bevis for, at man har lånt pengene, og ikke, som det har været skrevet: at departementschefen har lånt — og så har man oven i købet tilladt sig at skrive det i anførelsestegn. Det synes jeg er lidt uheldigt, for polititjenestemændene må i den givne situation aflevere et ejerpantebrev, og de må betale renter af pengene.

Nu vil jeg ikke gøre mig til talsmand for, at man til evig tid skal beholde politikasserne; men jeg vil gerne pege på, at man netop ved hjælp af politikasserne har klaret mange problemer på en meget smidig måde, problemer, som, hvis de skulle have været klaret på anden måde, havde kostet langt mere, ikke alene for borgerne, som bliver betjent af politiet, men også for myndighederne.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg synes i og for sig ikke, at den førte debat giver mig anledning til så forfærdelig mange bemærkninger.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Thisted Knudsen, at uanset hvor voldsom fristelsen var vedrørende hotelopholdet, skal jeg under hensyn til det ærede medlem hr. Brodthagens bemærkninger vente med at redegøre for denne intrikate sag, indtil betænkningen fra udvalget om statsrevisorernes betænkning foreligger; til den tid vil det ærede medlem hr. Thisted Knudsen og jeg få lejlighed til — hvis lysten ej har forladt ham — at udveksle henrivende replikker.

Jeg synes, at det ærede medlem kørte meget stærkt på, at justitsministeriet havde — og ønskede at opretholde — en dobbeltstilling, idet justitsministeriet var såvel administrerende som reviderende. Jeg forstod imidlertid, at det ærede medlem samtidig ville opretholde en distinktion imellem kontrol og revision, men henlægge revisionen til revisionsdepartementet. Det er i realiteten den stilling, vi har; der finder en efterrevision sted i det omfang, revisionsdepartementet ønsker det, og jeg har i mit svar på forespørgslen givet udtryk for, at hele dette

spørgsmål, om revisionen skal bevares i sin nuværende form eller ændres, må henlægges til det udvalg, som nu skal nedsættes.

Når det ærede medlem derefter citerede § 1 i politikassecirculæret, finder jeg anledning til at gøre en principiel bemærkning, nemlig den, at intet lån, i hvert fald i min ministertid, er udbetalt, uden at det er gået gennem mig. Hvorvidt det samme har været tilfældet i min forgængers tid, ved jeg ikke. Jeg gør for en ordens skyld opmærksom på, at sådanne lån af politikasserne til embedsmænd i justitsministeriet er udbetalt før jeg blev justitsminister. Jeg må gå ud fra — men jeg ved det ikke — at de da har været forelagt for ministeren. Det har de altid været i min tid, og derfor beklager jeg, at man i dele af pressen har givet en fremstilling, som bestemt ikke dækker de virkelige forhold, og hvor man har søgt at stille justitsministeriets embedsmænd i et meget uheldigt og helt urimeligt lys.

Må jeg endelig rette en fejltagelse, det ærede medlem gjorde sig skyldig i. Så vidt jeg hørte, sagde det ærede medlem, at dette udvalg om politikassernes omfang og administration først var bebudet nedsat, efter at forespørgslen var stillet. (*Afbrydelse*). Så har jeg misforstået det ærede medlem. Men det er mig magtpåliggende at gøre opmærksom på, at beslutningen om dette udvalgs nedsættelse er truffet, før denne sag var rejst, ved en forhandling mellem statsrevisorerne og mig. Jeg kan i værste fald få det ærede medlem hr. Poul Møller til at bekræfte dette. Vi traf beslutning om at nedsætte dette udvalg og traf beslutning om, hvilke opgaver udvalget skulle have.

Til det ærede medlem hr. Ninn-Hansen har jeg et par ganske enkelte bemærkninger. Det er naturligvis kreperligt for mig, at jeg må starte med at give det ærede medlem en undskyldning, det kniber rædsomt, man er jo kun et menneske. Men jeg afbrød det ærede medlem, fordi jeg simpelt hen hørte forkert. Det forekom mig, at jeg hørte det ærede medlem sige, at Københavns politikkasse var etableret i 1959, og så skreg jeg altså. Det var en misforståelse. Det ærede medlem havde ret og dokumenterede det jo med vanlig omhu.

Det ærede medlem henviste til, at revisionsdepartementet i 1953-54 havde for-